

8 במאי 2008, 6:47

חיה בסרטן (1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

כימותרפיה עיניין של כימיה.פורסם ב1 באפריל 2008, 23:48 **בכללי**

המחזור השני של הטיפולים אמור להיות קל יותר. 12 טיפולים. שוב ינשרו השערות (כולל ריסים וגבות). כך שמלבד משך הזמן הארוך (כארבעה חודשים). בעצם צפויה לי תקופה של הנאה צרופה. אז זהו שלא. דווקא הטקסול לא מתידד איתי. בודק אם אמשך להיות אופטימית. ומכאיב. (שמעתם פעם על כאבי שיניים אבל ברגליים? אז זה זה). השיער באופן מפתיע מתחיל לצמוח. שיער רך ופלומתי כמו של תינוק. ובצבע פלטינה (יש פה איזה ריאקציה כימית או משהו? כי לפני זה לא הייתי בלונדינית בכלל...)

האונקולוג חומל עלי ומחליף לי את התרופה. אלא מה. קודם כל לתרופה החדשה טקסוטר יש תגובות אחרות. יש לי נמלים בידיים. ולכן נותנים לי מן כפפות קפואות במהלך הטיפול. התרופה יכולה לגרום לאלרגיות אז חופשי מלעיטים אותי בסטרואידים. מה שמכפיל כמעט את מימדי גופי. והופך אותי שלושה ימים לפצצת אנרגיה צהובה(בגלל הפלומה). כך שמעולם ביתי לא היה נקי כל כך בעקבות לילות לבנים שנכפים עלי.

העליה במשקל מדכאת אותי. עם כל האופטימיות אני מרגישה כמו איש הפיל. וכשאני מביטה במראה אני שואלת את עצמי מיהי האישה בהירת השיער עם שלושת הסנטרים. ובטוחה בוודאות שחייזרים חטפו אותי והחזירו סופגניה ספוגת כימיקלים.

אהה.. כמובן ששכחתי את קהות החושים הכללית. חוש הטעם שלי משובש. כך שלא משנה מה אני אוכלת מלח בכמות מסחרית הופך להיות חברי הטוב ביותר.

אבל... ויש פה אבל גדול. הפרופורציות בחיי משתנות. לא מתעכבת על שטויות. מבינה באופן מוחשי את הארעיות שלנו פה בעולם. ולכן נהנית מהכל. רגעי האושר שלי הם בדברים הקטנים דווקא. יום שטוף שמש. או לחילופין יום גשם בו אני מתקרבלת תחת השמיכה. חיבוק של הילדה שלי. טיול. פרחים. במובן מסויים זוהי השנה המאושרת בחיי.

קיבלתי את חיי במתנה. ואני מתכוונת לנצל את המתנה הזו.

זהו נותרו לי עוד 2 טיפולים כימיים. בפסח אני יוצאת מעבדות לחרות....

>> [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) <<[חזרה לבלוג - חיה בסרטן \(1\)](#)